

Acsai Roland

A szőlőfürtről

Darázs a nyári napban
hosszan törölközik,
időnk madárcsapatban
felhők alá szökik.

Ki visszanez, az látja
lebegni testüket,
a hangjukat csodálja,
ha éppen nem süket.

Az élet árnyékából
is van még visszaút –
a szőlő fürtje lángol,
darázs a mustba fúl.

A múlt idők mohájáról

Hibiszkusz arca néz ránk
kerítések mögül,
a tóra árnyék hullik,
és máris ránk kövül.

Kaszáspókláb kaszálja
a múltunk zöld fűvét,
a régi gázpalackok
sötétkék lángja ég.

A megfizethetetlen
még megfizethető,
a múlt idők mohája
a szíven újra nő.

ACSAI ROLAND (1975) író, költő, műfordító, drámaíró. Legutóbbi kötete: *Titusz, a hős* (2022).

A szivárványról

Szivárvány volt felettünk,
szivárvány részlete.
Nem érte el felét sem,
volt csak a negyede.

Te voltál ott mellettem,
meg még a két gyerek.
Csak erre emlékezzem,
ha innen elmegyek.

E szivárványszilánkra,
mi úgy szórta a fényt,
miként egy emlék lángja,
ha mindent felidéz.

Rákosmezei elégia

Nincs gyönyörűbb patakok kifakult, sima mályvaszínénél,
nincs szaporább sugaras köveken fura fényzivatarnál.
Ámulatunk a miénk, csoda szent helye árva lakunk,
évszakaink szakadó zivatarja a zárdafalak közt.

Tiszta a név sebe, néma a szó szava, tűzfal a múlt már:
átigazolt maradék vigaszunk hideg, őszi napokhoz.
Hárfa a nyárfa, a szél keze pengeti hangtalan újra –
elsodor árvize, mint levelet, mi lehullt a patakra.

Romfalakon feketén füttyörész a rigó: feledés ez.
Hangja a szél meg a víz, tüdejében az édeni semmi.
Szűk begye örli a múltbeli édes idők csigaházát.